

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1843/2018
17.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Александар Илић, адвокат из ..., против тужене ПУ „Влада Обрадовић Камени“ Пећинци, коју заступа Општински правобранилац, ради поништаја, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 704/18 од 02.04.2018. године, у седници одржаној 17.06.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 704/18 од 02.04.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Руми П1 261/15 од 16.01.2018. године, одбијен је тужбени захтев тужиле да се поништи решење тужене од 25.10.2012. године и обавезе тужена да тужилци исплати 18 зарада на име накнаде штете по основу незаконитог престанка радног односа и да јој накнади трошкове парничног поступка. Обавезана је тужилца да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 160.500,00 динара, са затезном каматом од извршности до коначне исплате, а одбијен је захтев тужене за исплату затезне камате на износ досуђених трошкова почев од пресуђења до извршности пресуде.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 704/18 од 02.04.2018. године, одбио жалбу тужиле и потврдио првостепену пресуду, осим одбијајућег дела одлуке о трошковима спора.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилца је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, применом члана 408. Закона о парничном поступку-ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18) и утврдио да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка које могу бити ревизијски разлог у смислу члана 407. наведеног закона.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је закључила уговор о раду са туженом 23.09.2011. године, којим је засновала радни однос на одређено време ради обављања послова васпитача у ..., до повратка раднице са боловања. Међутим, током рада код тужене обављала је послове васпитача у ... и ..., мењајући више одсутних радница због боловања, све до престанка радног односа 25.10.2012. године. Тужена је 25.10.2012. године донела решење којим је тужили отказала уговор о раду, уз образложење да је тужила засновала радни однос на одређено време до повратка раднице са боловања, те с обзиром да се радница враћа, стекли су се услови за отказ уговора о раду. Против овог решења тужила је изјавила приговор који је тужена одбила, па је 18.12.2012. године тужила поднела тужбу ради поништаја одлуке о избору кандидата на место васпитача приправника, а суд је такав захтев одбио и наведена пресуда је правноснажна 14.04.2014. године.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили захтев тужиле за поништај решења о отказу и накнаду штете по основу незаконитог отказа, правилно налазећи да је решење о отказу уговора о раду тужили законито, обзиром да није било услова за примену члана 37. став 4. Закона о раду, већ неоснованост тужбеног захтева произлази из Закона о основама система образовања и васпитања, који је у члану 132. став 9. прописао да радни однос на одређено време (запослених у образовно-васпитним установама) не може да прерасте у радни однос на неодређено време.

Наводима ревизије се примена материјалног права у ревизијом побијаној одлуци не доводи у сумњу.

Имајући у виду стање у спису, предмет спора је поништај решења о отказу уговора о раду, из разлога испуњености услова за преображај радног односа и накнада штете. У таквој ситуацији, правилна примена материјалног права упућује на примену Закона о основама система образовања и васпитања ("Службени гласник РС" бр. 72/09, 52/11), који се у конкретној ситуацији примењује као посебан примаран пропис, док је примена Закона о раду, као општег прописа, супсидијарна (члан 2. став 2.), у односу на она питања која нису регулисана одредбама посебног закона.

Наведеним Законом о основама система образовања и васпитања, чланом 132. став 1. тачка 1., прописано је да установа може да прими у радни однос на одређено време без конкурса лице ради замене одсутног запосленог до 60 дана. Сагласно тој законској одредби, тужила је код тужене засновала радни однос на одређено време, закључењем уговора о раду за обављање послова васпитача, без конкурса. Одредбом члана 132. став 9. истог закона, изричито је прописано да радни однос на одређено време не може да прерасте у радни однос на неодређено време. Наведена одредба принудног је карактера и односи се на сва запослена лица у образовно-васпитној установи, као и на сваки уговор о раду на одређено време, без обзира да ли је закључен по конкурс или без конкурса и под којим условима.

Како одредба члана 132.став 9. Закона о основама система образовања и васпитања, као посебна одредба, искључује могућност преображаја радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време, па таквом својом формулацијом и правним дејством спречава примену опште одредбе члана 37. став 4. Закона о раду. Због тога је правилно закључивање нижестепених судова да није основан тужбени захтев за поништај решења о отказу уговора о раду и накнаду штете.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**